

Prelatovo pismo (prosina 2009.)

Čak nam i naše osobne slabosti – grijesi i pogreške od kojih nije pošteđeno ni jedno stvorenje na zemlji – trebaju poslužiti kao odskočna daska kako bismo se s više pouzdanja i ljubavi prepustili Bogu Našem Gospodinu, koji nam neprestano pruža oprost, posebno u sakramentu pokore.

10.12.2009.

Predragi moji! Neka mi Isus čuva
kćeri i sinove!

Opet nam se svojom predivnom novošću približava Božić: blagdan koji se slavi gotovo posvuda u svijetu; također i tamo gdje je Krist jedva poznat. Za mnoge se slavljenje Božića ograničava na priliku za primanje darova, za uzimanje nekoliko dana za odmor ili jednostavno za provođenje više vremena u obitelji. Nama koji smo primili dar vjere poznato je istinsko značenje tog slavlja: ***svaki Božić mora za nas biti novi susret s Bogom pri čemu njegovo svjetlo i njegova milost prodiru do dna duše.***[1]

Tako nas uvijek podsjeća Crkva za vrijeme ovih pripravnih tjedana. Kad je počelo Došašće, pozvala nas je: *Hajdemo radosno u dom Gospodnji.* [2]A papa Benedikt XVI objašnjava **razlog po kojem možemo hodati radosno (...), jer blizu je naše spasenje. Gospodin dolazi. Tom sigurnošću počinjemo hodati putem Došašća, pripremajući se**

**kako bismo vjerom slavili
izvanredni događaj Gospodinova
rođenja. Sljedećih će nam tjedana,
iz dana u dan, liturgija dati na
razmatranje tekstove iz Staroga
zavjeta koji se spominju žive i
postojane želje koja je u židovskom
narodu pobudila očekivanje
Mesijina dolaska. Također i mi,
bdijući u molitvi, nastojimo
pripremiti svoje srce kako bismo
primili Spasitelja koji će doći da
nam pokaže svoje milosrđe i pruži
nam svoje spasenje.[3]**

Trudimo se da slijedimo taj savjet
svetoga Oca čitajući pažljivo
liturgijske tekstove, razmatrajući ih u
osobnoj molitvi. Osim toga vas
molim: potrudimo se, svatko osobno,
da se u društvu ponovno postigne
kršćanski smisao ovih blagdana. Ne
gledajmo na tu težnju kao na neku
utopiju. Naš bi Otac obično
komentirao da se „brojiti počinje od
jedan“, a zatim se nastavlja. Možda je

razmišljao o tome što je trebao činiti kada je Gospodin u njegovu dušu i u ruke stavio Djelo. Ta njegova početna revnost uvijek je rasla u njegovu apostolskom djelovanju. Usvojimo tu spremnost, jer svi možemo raditi na rekristijanizaciji ovog našeg svijeta. Svaka pojedina i svaki pojedini u svojoj okolini, na sličan način kada kamen padne u vodu i prouzroči val, zatim sljedeći i sljedeći...[4].

Riječi koje u Svetom pismu opisuju Gospodinov dolazak, koji dolazi da na svijetu uspostavi pravednost i mir, isijavaju radost. *Evo dolaze dani – riječ je Gospodnja – kad ću ispuniti dobro obećanje što ga dadoh domu Izraelovu i domu Judinu: U one dane i u vrijeme ono učinit ću da nikne Davidu izdanak pravedni; on će činiti pravo i pravicu u zemlji.*[5]

Taj će Gospodinov dolazak biti uvijek aktualan, jer posjećuje ovu zemlju, posebno u svakodnevnom slavljenju

Svete misne žrtve, izlazi nam ususret svojim Tijelom, Krvlju, Dušom i Božanstvom. Preko liturgijske godine približava nam se na mnoge duhovne načine; sada u svetkovini svoga rođenja. Njegova je prisutnost toliko jasna, iako je u nekim zemljama žele zataškati, u oči upada jasna stvarnost: svijet se „zaustavlja“ – jer Božić je. To sve ima jaki profil u pjevanju psalma: *Raduj se, nebo, i kliči, zemljo! Neka huči more i što je u njemu! Nek se raduje polje i sve što je na njemu, neka klikće šumsko drveće! Neka klikće pred Gospodinom, jer dolazi.*[6]

Prije dvadeset stoljeća dolazak Gospodnji na svijet zbio se u tišini. Jedino su anđeli i mala skupina poniznih ljudi – pastira – s Blaženom Djevicom Marijom i svetim Josipom dijelili radost Spasiteljeva rođenja. Također i sada se neprekidan Gospodinov dolazak ostvaruje u tišini. Ali **gdje ima vjere, gdje se**

njegova riječ naviješta i sluša, Bog skuplja ljude i daje im se svojim Tijelom, preobražava ih u svom Tijelu. On „dolazi“. Tako se budi čovječje srce. Nova anđeoska pjesma pretvara se u pjesmu ljudi, koji kroz stoljeća i uvijek na nov način pjevaju dolazak Božji poput djece i raduju se iz dubine svoga bića.[7]

Nastojimo dati potpun smisao vanjskim znakovima ovih dana koji su kršćanski blagdani. Potrudimo se – ponavljam – vratiti ambijentu ovih tjedana njegovo pravo značenje. Uvijek je na primjer moguće širiti tradicionalne duhovne običaje i tipične pobožnosti ovih dana: postaviti jaslce u kući; posjetiti jaslce u crkvama i na drugim mjestima, možda u društvu s ostalim članovima obitelji, istaknuti duhovni smisao božićnog drveta i darova za Božić i tako se prisjetiti da od drveta Križa dolazi svako dobro...

Druge nedjelje Došašća ponovno se susrećemo s pozivom da se u duhu radujemo skorom Isusovu rođenju. Tom se prilikom prorok Baruh podiže u Jeruzalemu – kao duša koja očekuje Gospodina – i naviješta: *Skini, Jeruzaleme, haljinu tugovanja i nesreće, odjeni se zauvijek ljepotom slave Božje, ogrni se plaštem Božje pravednosti, stavi na glavu vijenac slave Vječnoga.*[8] Gospodin nam obećaje potpunu i vječnu radost koja nikad neće prestati ako se trudimo da s ljubavlju ispunjavamo njegove zapovijedi; ako se ovaj i onaj put vratimo k Njemu raskajani, jer se nismo ponašali kao dobra djeca. ***Radost, nadnaravno i ljudsko nadanje spojivi su s tjelesnim zamorom, s boli, sa suzama – jer imamo srce – s teškoćama u unutarnjem životu ili u apostolskom radu.***[9] Izvlačimo li korist iz ove ili one osobne okolnosti kako bismo Gospodina dobro udomili? Kojom se pobožnošću

utječemo Majci Božjoj i svetom Josipu kako bi nam pomogli na našem putu prema jaslicama?

Čak nam i naše osobne slabosti – grijesi i pogreške od kojih nije pošteđeno ni jedno stvorenje na zemlji – trebaju poslužiti kao odskočna daska kako bismo se s više pouzdanja i ljubavi prepustili Bogu Našem Gospodinu, koji nam neprestano pruža oprostjenje, posebno u sakramentu pokore. Ne smijemo zaboraviti da ***kršćanski optimizam nije neki sladunjavi optimizam, niti čisto ljudsko povjerenje u to da će sve biti dobro. To je optimizam koji se ukorjenjuje u svijesti slobode i sigurnosti, u moć milosti; optimizam po kojem smo prema sebi zahtjevni, po kojem se u svakom trenutku trudimo uzvratiti Božjim pozivima.***^[10] Na taj način ulazi u našu dušu prava radost koja je jednaka uživanju uz

Gospodina. Vrlo veliko je bilo zadovoljstvo našega Oca dok je za Božić očekivao Kristov dolazak nama.

Cijela ta radost potpuno se ispunila u životu Presvete Djevice Marije kako nas podsjeća svetkovina Bezgrešnoga začeca. Na taj veliki blagdan Crkva stavlja u usta naše Majke neke riječi proroka Izaije: *Radujem se u Gospodinu, radujem, duša moja kliče u Bogu mojemu, jer me odjenu haljinom spasenja, zaogrnu me plaštem pravednosti kao nevjestu, urešenu nakitom.*[11]

Koliku nam radost čini kad vidimo Blaženu Djevicu Mariju u neposrednoj Božjoj blizini, proslavljenju u duši i u tijelu, a u isto vrijeme tako blizu nas! S Neba pazi na svaku i svakoga od nas, slijedi naše korake i postiže od svog Sina svu milost koja nam je potrebna. **Što je bliže čovjek Bogu toliko je bliže**

ljudima. To vidimo u Mariji, kaže Papa. Činjenica da se nalazi potpuno u Bogu, razlog je zašto također stoji blizu ljudi. Zato može biti Majka svake utjehe i pomoći, Majka kojoj se svi u svakoj potrebi mogu usuditi upraviti u svojoj slabosti i grijehu, jer Ona to sve razumije i za sve je otvorena snaga stvoriteljske dobrote.[12]

Liturgijska radost Došašća na nezadrživ način čeka na treći tjedan i na nedjelju koja se zove *Gaudete* po riječima kojima počinje ulazna pjesma: *Gaudete omnes in Domino semper: iterum dico, gaudete. Dominus prope est;*[13] radujte se uvijek u Gospodinu, ponavljam, radujte se. Gospodin je blizu. Dolazi nas izbaviti od naših grijeha; to je korijen karakteristične božićne radosti. *Kliči od radosti, Kćeri sionska, viči od veselja, Izraele! Veseli se i raduj se iz sveg srca, Kćeri jeruzalemska! Gospodin te riješio*

*tvoje osude, neprijatelje tvoje uklonio!
Gospodin, kralj Izraelov, u sredini je
tvojoj! [14].*

Ponekad, pred teškoćama i nesrećama koje pogađaju velik dio čovječanstva, mogla bi se u dušu uvući kušnja tuge i pesimizma ili, ako ništa drugo, obeshrabrenja. Ima mnogo situacija nasilja i nepravde koje treba popravljati; ima bezbroj ljudi po čitavom svijetu kojima nedostaje ono najnužnije za dostojanstven život. A prije svega tu je nedostatak ljubavi u srcima, toliko zaborava na Boga, toliko manje-više prikrivenog egoizma! Ipak, ništa od toga ne smije ušutkati ljude vjere. Suprotno, treba ih potaknuti da uz pomoć milosti udvostruče svoju snagu kako bi obilnije sijali ljubav među ljudskim odnosima. Marija donosi sreću s Neba u Elizabetinu kuću; kako se ponašamo ti i ja kako bi drugi profitirali od Isusove blizine?

Poslušajmo savjet koji je davao sveti Josemaría: ***Spoznajmo svoje bolesti, ali priznajmo Božju moć.***

Optimizam, radost, čvrsto uvjerenje da se Bog želi s nama poslužiti moraju dati obilježje kršćanskome životu. Ako se osjećamo dijelom te svete Crkve, ako smatramo da nas podupire čvrsta Petrova stijena i djelovanje Duha Svetoga, onda ćemo se odlučiti ispunjavati male dužnosti svakoga trenutka: svakoga dana pomalo sijati. A žetva će ispuniti žitnicu do vrha.[\[15\]](#)

Pogledajmo primjer Majke Božje. Koju je važnost u ljudskim očima imala jedna djevojka, gotovo još djevojčica, iz jednog tako nepoznatog mjesta kao što je Nazaret? Ipak, Bog je Nju primijetio i pretvorio je u Majku utjelovljene i otkupljujuće Riječi. Promatrajmo je još jednom u prizoru Pohoda svetoj Elizabeti, kako nam to predlaže 4. nedjelja Došašća

u Evandjelju. Pjesma *Magnificat*, plod uobičajenog susreta Naše Gospe s Bogom, okrijepljenog njezinim poznavanjem Svetoga pisma, pokazuje nam se kao pjesma apsolutnog pouzdanja u Božju moć, pa je stoga puna svetog klicanja.

Naša je Majka dugo razmatrala riječi i djela svetih muškaraca i žena Staroga zavjeta koji su čekali Otkupitelja, kao i događaje čiji su oni bili protagonisti. Ona se divila bezbrojnim čudima i Božjem neizmjernom milosrđu prema svome narodu, koji je često bio tako nezahvalan. Dok je razmišljala o toj obnavljajućoj naklonosti neba, oduševljavalo se njezino neokaljano srce: Slavi duša moja Gospodina; duh moj kliče u radosti u Bogu Spasitelju mome, jer milostivo pogleda na neznatnu službenicu svoju(Lk 1, 46-48). Djeca te dobre Majke, prvi

***kršćani, učili su od nje, a i mi
možemo i moramo od nje učiti.***[16]

Neka Marijina pouka bude i naša.
Gospodin je kršćanima dao svijet u
baštinu,[17] sigurni smo da će se
njegova riječ ispuniti uz našu
suradnju, jer On je htio – po svojoj
dobroti – računati sa svakim od nas.
Stoga, ***moramo biti optimisti, ali
naš optimizam ne smije poteći iz
zadovoljstva samima sobom, ni iz
isprazne umišljene
samodopadnosti.***[18]

Nastavimo moliti za Papu, za njegove
suradnike u upravljanju Crkvom, za
biskupe i svećenike. Posebno u ovoj
Svećeničkoj godini molimo da
Gospodin podari Crkvi mnoge svete
službenike. Kao što je sveti Župnik
Arški objašnjavao svojim župljanima,
„svećeništvo je ljubav Isusova Srca.
Kada vidite jednog svećenika, mislite
na Našega Gospodina Isusa Krista“.
[19]

Prošlih dana otputovao sam u Cordobu, gdje me je pozvao apostolski administrator kako bih govorio dijecezanskom kleru u kontekstu Svećeničke godine, i kako bih uz to blagoslovio lik svetoga Josemarije koji je postavljen u župi svetoga Nikole; u tom hramu je naš Utemeljitelj molio 20. travnja 1938., za vrijeme svoga prvoga putovanja u taj andaluzijski grad. Također sam imao priliku susresti se s mnogim ljudima – muškarcima i ženama, mlađima i starijima – koji sudjeluju u apostolskom poslu Opusa Dei. Zatim sam otišao u Pamplonu i vratio se u Vječni Grad. Kao i uvijek, bio sam na tim putovanjima sasvim sjedinjen sa svakim od vas i s putovanjima našega Oca, zahvaljujući Bogu jer je sjeme koje je posijao sveti Josemaría niklo i na čudesan način raslo po snazi milosti Božje.

Svom ljubavlju vas blagoslivlja i želi vam svet i sretan Božić

Vaš Otac

+ Javier.

Rim, 1. prosinca 2009.

[1] *Susret s Kristom*, br. 12.

[2] Rimski misal, 1. nedjelja Došašća (A), Pripjevni psalam.

[3] Benedikt XVI., Homilija na 1. nedjelju Došašća, 2. 12. 2007.

[4] Usp. sveti Josemaría, *Put*, br. 831.

[5] Rimski misal, 1. nedjelja Došašća (C), 1. čitanje (Jer 33, 14-15).

[6] Rimski misal, Rođenje Gospodnje, Polnoćka, pripjevni psalam (Ps 95 [96], 11-13).

[7] Benedikt XVI., Homilija na Rođenje Gospodnje, 25. 12. 2008.

[8] Rimski misal, 2. nedjelja Došašća, (C), prvo čitanje (Ba 5, 1-2).

[9] Sveti Josemaría, *Kovačnica*, br. 290.

[10] Sveti Josemaría, *Kovačnica*, br. 659.

[11] Rimski misal, Svetkovina Bezgrešnog začeca, ulazna pjesma (*Iz* 61, 10).

[12] Benedikt XVI., Homilija na svetkovinu Bezgrešnog začeca, 8.12.2005.

[13] Rimski misal, 3. Nedjelja Došašća, Ulazna pjesma (*Fil* 4, 4-5).

[14] Rimski misal, 3. Nedjelja Došašća (C), prvo čitanje (Sef 3, 14-15).

[15] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 160.

[16] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 241.

[17] Usp. Ps 2, 8.

[18] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 123.

[19] Sveti Župnik Arški, cit. U A. Monnin, *Spirito del Curato d' Ars*, izdanje Ares 2009., str. 79.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-
pismo-prosinac-2009/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-prosinac-2009/) (9.08.2025.)